

Полека, господа!

Единъ кръчмарь имаше питоменъ папагалъ. Работитѣ на кръчмаря отиваха прѣкрасно. Кръчмата бѣ всѣкога пълна и стопанинътъ бѣ доволенъ-прѣдоволенъ. Радостенъ бѣ и папагалътъ. Клетката му висѣше надъ самия тезгяхъ и той можеше да вижда всичко и вече познаваше всички гости. Той знаеше какъ тѣ седаха край масага, блѣскаха съ юмрукъ по нея и кръскаха:

— Ей, по-скоро!

А кръчмарьтъ отвърщаше всѣкога прѣспокойно:

— Полека, господа! Редъ чакайте!

Скоро папагалътъ научи наизустъ тия думи и щомъ се дигнѣше глѣчъ, викаше на гоститѣ по-рано и отъ стопанина:

— Полека, господа! Редъ чакайте!

Една прѣкрасна утринъ той се изгуби. Излѣзе да се поразходи. Какъ се радваше, че може да размаха крилѣтъ си на свобода! Ала, не шешъ ли, щомъ го зърнаха, проститѣ птици се струпаха отгорѣ му: чудѣха се на пѣстрото му облѣкло. Врѣщитѣ крещѣха помежду си, синигеритѣ цѣртѣха и разправяха за невиденото чудо. Стариятъ гарванъ взе, че плюна върху него, послѣ, ядосанъ, хвъркна на високия брѣстъ, за да каже на дѣцата си новината.

Кръчмарьтъ се разтича за папагала и стигна тъкмо на врѣме въ полето. Гарванитѣ бѣха обкръжили папагала, а той, цѣлъ раздърпанъ, разперилъ крилѣ и раззиналъ човка, туку кръскаше:

— Полека, господа! Редъ чакайте!

